

medført Erstatningspligt for ham, hvis han havde levet. Dette er det første Spørgsmaal, og det er et Spørgsmaal, som trænger til en udførlig Udvikling, der, som jeg antager, for saa vidt Sagen skulde fremmes videre, maatte foreligge trykt, for at Thingets Medlemmer kunde faae Leilighed til at gjøre sig bekendte med den og overveie den. Den næste Betænelighed, jeg vil fremhæve for Thinget, er, at det jo er meget godt, at denne Sætning er bleven sat ind i Stifteloven, men det er jo dog et Spørgsmaal, om det ikke kan være forbundet med store Betæneligheder saaledes at anvende dette nye Princip, som Stifteloven slaar fast, saa langt tilbage i Tiden. Det er ganske sandt, at man i 1874 sagde, at nu skulde det herefter være Regel, at, dersom en Stiftesforvalter paadrager sig et Erstatningsansvar og ikke kan udrede det, skal Statskassen dække det; men det er et meget stort Spørgsmaal, om det ikke kunde føre til altfor store Vidtløstigheder, hvis man skulde begynde at erstatte Feil, begaaede af Stiftesforvaltere tilbage i Tiden og endog saa skulde gaa saa langt tilbage i Tiden som 51 Aar, nemlig til Aaret 1825. Dette er et Spørgsmaal, som det ogsaa har sin Interesse at overveie, og som det forekommer mig, at man ingenlunde saaledes letindig kan gjøre sig færdig med. Det er jo nemlig ganske klart, at Stiftelovens § 92 ikke saaledes direkte kan faae nogen Anvendelse i dette Tilfælde. Her kan ikke være Spørgsmaal om, at Nogen kan komme frem og støtte et egentligt Retstrav paa § 92, og det er der mange Grunde til. For det første, fordi, som sagt, denne Bestemmelse jo først gjælder fra den 30te November 1874 og ikke tidligere har været gjældende, og dernæst ogsaa fordi § 92 forudsætter en anden Ting, som i dette Tilfælde ikke er tilstede og ikke kan bringes tilstede. Den forudsætter nemlig, at det Tilfælde ligger saaledes for, at en Stiftesforvalter er dømt til at betale en privat Mand en Erstatning i Anledning af hans Embedsforførelse; det forudsættes, at det ved en Dom er bragt paa det Rene, at Stiftesforvalteren skylder en privat Mand en Erstatning i Anledning af en Feil, begaaet under hans Embedsforførelse, og saa hedder det, at, hvis denne Dom ikke kan staaes fæstgjort hos Stiftesforvalteren, skal Statskassen betale; men dette er da ogsaa ogsaa Noget, hvori dette Spørgsmaal er meget forskjelligt fra det Tilfælde, som omtales i § 92, thi en saadan Dom vil ikke længere kunne staaes. Endvidere er der ogsaa en anden Ting og det er den, at, hvis der overhovedet skulde være Spørgsmaal om at erstatte Noget i dette Tilfælde, saa maatte det da ogsaa ganske anderledes konstateres, hvor stort de Naagjældendes Tab er, det vilde jo være nødvendigt i den Henseende at indtræffe Erklæringer fra Folk, som ere bekendte med Forholdene, eller muligens at tilvejebringe en formelig Lagationsforretning eller

Sligt, og det er forøvrigt et Spørgsmaal, der ganske vist i og for sig vil være forbundet med ikke ringe Tvivl at afgjøre nøjagtigt, hvilken Erstatning der kan tilkomme de Naagjældende, men derved foreligger jo heller ikke nogen som helst Dødslysning; der foreligger jo ikke Andet end, at man anslaar Erstatningen til det Beløb, som var paastaet under Proceduren, men dette er ikke Noget, der kan tjene til Regel for Statskassen, forsaavidt man af Billigheds Hensyn maatte finde sig foranlediget til at yde en saadan Erstatning. Jeg kan derfor ikke sige Andet end, at jeg ganske maa staa paa samme Standpunkt som Udvalget, idet jeg mener, at dette Spørgsmaal paa ingen Maade er saaledes modent til Afgjørelse, at der kunde være Tale om, at det kunde være forsvareligt for dette Thing paa det, der nu foreligger, at votere en Erstatningssum af Statskassen, der ikke er saa ganske ubetydelig, da den er 24,800 Kr.

Formanden (Krabbe): Af det ærede Medlem for Præstis Amts 3de Valgkreds er der i rette Tid efter Forretningsordenen begjæret en delt Afstemning over Forslaget under Nr. 1 til § 26, saaledes at der først stemmes over den første Linie og dernæst over den sidste.

Leth: Naar jeg har begjæret delt Afstemning over det Forslag, der staaar opført under Nr. 1 til § 26, saa kommer det deraf, at jeg er i det Tilfælde ikke at kunne betragte mig som Forslagsstiller til den sidste Del af dette Forslag, der angaar Renterne. Det Samme veed jeg gjælder om det ærede Medlem for Nørresundby (Suel), der, ligesom jeg, foruden det ærede Medlem, der iaaften først havde Ordet om denne Sag, staaar som Forslagsstiller til Forslaget. Jeg føler, hvor overordentlig vanskeligt det er at tage Ordet efter det Foredrag, vi hørte af det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgkreds (Steenstrup), og tillige efter hans udførlige Foredrag i en saa silbdig Time, og jeg skal derfor ikke opholde det ærede Things Tid meget længe. Naar Finantsudvalgets ærede Ordfører begyndte med en Bemærkning om, at der efter hans Mening ikke her i Salen kunde være Tale om en Kritik af Domstolenes, af Spieskerets Afgjørelse, saa er det en Mening og en Udtalelse, til hvilken jeg ganske kan slutte mig, idet det aldrig efter min Mening kan komme til at foreligge her. Dersom Thinget eller Landet i et eller andet Punkt finder, at Domstolenes Mening bør rettes, saa udfordres dertil efter min Anskuelse nye Lov. Fremdeles skal jeg yttre, at jeg for mit Vedkommende føler mig særdeles tilfredsstillt ved det Standpunkt, som Finantsudvalgets ærede Ordfører indtog med Hensyn til dette Forslag. Hvad han udtalte, gik jo ud paa, at Finantsudvalget vel ikke for Tiden kan tilkaade Betagelsen af Forslaget, paa Grund af, at der ikke foreligger tilfredsbringende